

Powerplay

Beste Reactie,

Ik schrijf deze brief uit verdriet, wanhoop en frustratie. Ik hoop dat ik op deze manier misschien een oplossing vind voor mijn probleem en dat van mijn dochter. Mijn naam is Annie. Ik ben 26 en ik ben de voogdij over mijn 7-jarige dochter kwijt.

De vader van mijn kind is 38 en werkt al 8 jaar bij de rijkspolitie te water.

Officieel woont onze dochter bij mijn ex-man, maar het merendeel van de tijd zorgt zijn 60-jarige moeder voor haar. Ze gaat ook in de buurt van oma naar school, terwijl haar vader daar een heel eind vandaan woont.

Om een duidelijk beeld van de gezinssituatie te geven, zal ik vertellen hoe mijn ex-man en ik elkaar leerden kennen.

Ik ben in 1988, toen ik 15 was, begonnen als prostituee. Toen ik 17 was, ontmoette ik mijn ex-man voor 't eerst. Mijn ex logeerde bij zijn collega, Marcel. Marceels vriendin was zelf uit logeren. De twee mannen besloten een escortservice in Amsterdam te bellen. Ze bestelden twee meisjes voor twee uur. Een van die meisjes was ik. Mijn collega ging met Marcel mee en ik met mijn ex. Na afloop van de twee uurtes escort, wisselden mijn ex en ik elkaars telefoonnummers uit. Vier dagen later belde hij me op. Of ik een dagje mee uit wilde. Daar ben ik op ingegaan. We vonden het allebei gezellig en we bleven met elkaar omgaan.

Mijn ex werkte en woonde in Noord-Holland en ik woonde officieel nog in een randgemeente van Amsterdam, maar ik zat eigenlijk steeds bij mijn ex. Een week na onze kennismaking wist hij dat ik geen 19 was, zoals het escortburo me had opgedragen te vertellen, naar 17. Zelf vond hij dat geen probleem, als ik maar tegenover zijn familie en collega's bleef volhouden dat ik 19 was. Hij was bang dat hij problemen zou krijgen als bekend werd hoe oud ik werkelijk was. Dat risico wilde hij niet lopen, zei hij.

Drie maanden later bleek dat ik zwanger was. We vonden dat ik niet meer kon blijven werken. We hadden besloten dat ik twaalf maanden niet zou stoppen. Hij stond er wel op dat ik mijn uitkering in de gemeente waar ik stond ingeschreven, aanhield. Zo zouden we het financieel toch nog kunnen redden. Toen die twaalf maanden om waren, vond mijn ex dat ik weer aan het werk moest. Onze dochter was toen 6 maanden oud. Door de leningen die mijn ex inmiddels was aangegaan – voor de aanschaf van een houten vloer en een auto – achtte hij het niet meer mogelijk om de enige kostwinner te zijn. Mijn ex klopte vaak bij zijn ouders aan voor financiële hulp. Anders zouden we soms niet eens te eten hebben. Samen hadden we besloten dat ik weer twee dagen in de week zou gaan werken. Op vrijdag en zaterdag. Ik was toen achttien. Ik herinner me die eerste dag nog. We hebben nog maar vijftig gulden voor twee weken, zei mijn man, dat redden we niet. De volgende dag, om 18.00u. precies, zette hij me op de trein naar Den Haag. Hij had onze dochter mee naar het station genomen en hij zou de rest van de avond oppassen. Ik vervolgde mijn reis naar de Geleenstraat. Mijn ex vond deze locatie veiliger i.v.m. zijn baan.

Om acht uur kwam ik aan in de Geleenstraat. De zaken gingen goed. Ik zette de eerste dag al 1100 gulden om, waarvan ik na aftrek van raamkosten, eten en reiskosten, 900 gulden overhield. Mijn ex sloeg op tilt van dit bedrag. Hij vond het 'te gek' dat ik in acht uur tijd zo

veel geld kon verdienen. Zijn verlangenlijst werd steeds uitgebreider. Hij zou mijn geld gaan beheren. Kwam er niet genoeg binnen, dan smeed hij de salontafel in de rondte. Aan het huishouden deed hij niets. Zodra zijn dienst erop zat, ging hij TV kijken, koffie drinken en met de hond wandelen. Meer kon hij niet. Hij had ontzettend last van migraine-aanvallen en was zwaar oververmoeid.

De reistijd van telkens twee uur heen en twee uur terug uit Den Haag begon me op te breken. Mijn ex wilde absoluut niet dat ik dichterbij huis ging werken. Zijn baan zou in gevaar kunnen komen. Maar ik dacht: jouw werk houdt ons niet in leven; het mijne wel! Dus waarom zou ik niet toch in onze woonplaats gaan werken?

De volgende dag bracht mijn ex me weer naar het station. Maar deze keer stapte ik bij de eerste halte al uit. Ik was het reizen zat. Ik bleef gewoon in de stad waar we woonden en ik ging aan de slag in Club Cleopatra bij Kees de Zwart.

Na anderhalf jaar ging het pezen voor mijn 'gezin' me de keel uithangen. Mijn ex werd erg gulzig. Ik sprak met Kees, de eiganaar van de club, af dat ik wat geld bij hem opzij kon zetten. Als ik 700 gulden verdiend had, dan nam ik daarvan 400 gulden mee naar huis. De rest liet ik achter bij Kees. Zonder medeweten van mijn ex, wist ik via de gemeente, in onze woonplaats een huis te regelen. Omdat ik helemaal niemand had, zag ik me noodzaak aan mijn moeder in Den Haag te vragen of zij voor twee maanden op haar kleinkind wilde passen, zodat ik alles kon regelen, het huis opknappen, enz. Mijn moeder stemde in. Ik vroeg haar of ze nog contact had met mijn toenmalige man. Ze zei van niet. Ik sprak een datum af met mijn moeder en regelde een chauffeur die mij en mijn dochter met haar spulletjes naar mijn moeder kon brengen.

Toen ik bij mijn moeder aankwam, bleek dat ze al die tijd contact had gehad met mijn ex. Ze had hem uitgenodigd omdat ze wilde weten wat er aan de hand was. Hem nam ze serieus. Ze keek naar hem op omdat hij bij de politie zat. Ze wilde niet op mijn kind passen. Mijn man trok onze dochter uit mijn handen en nam haar meteen mee, terug naar huis. Ik kon daar niets tegen ondernemen.

Mijn ex is meteen naar zijn baas gestapt om uit te leggen dat onze relatie over was. Als reden voor de beëindiging van onze relatie, gaf hij op dat ik met criminelen zou omgaan.

Uit 'veiligheidsoverwegingen' vroeg hij om onmiddellijke overplaatsing naar Amsterdam. Ook zijn moeder woont daar.

Hij vond dat onze dochter beter onder zijn hoede en die van zijn oude moeder kon opgroeien, daar ik volgens hem labiel zou zijn. Meteen is hij met dit verhaal naar de Raad voor de Kinderbescherming gerend. Nog vóór ze mij ooit gesproken hadden, had de Raad voor de Kinderbescherming duidelijk partij gekozen. Ik was immers een prostituee en daarom deugde ik bij voorbaat al niet. De Kinderbescherming vond verder onderzoek dan ook niet nodig. Mijn ex heeft eerst geprobeerd mijn meubels voor zich te houden, maar toen bleek dat hij me daarmee niet kon raken, heeft hij het via mijn dochter gespeeld. Hij gebruikt haar louter om mij te breken, pure powerplay. Ze is inmiddels 7 en ze kan nog steeds niet behoorlijk lezen, schrijven of zwemmen. Hij kijkt niet naar haar om. Ze is altijd bij oma.

Onze dochter werd een ware obsessie voor de moeder van mijn ex. Ze had zelf graag nog een kind gewild, maar op haar 52ste was het daarvoor te laat. Van alle foto's die ooit van mijn dochter gemaakt werden, heeft zij de negatieven. Zelfs het geboortebok van mijn dochter heeft ze zichzelf toegeëigend. Zij maakte uit hoe de kinderkamer werd ingericht. Ze drong er bij haar zoon op

aan om gezamenlijke voogdij te bewerkstelligen, toen ik pas twee dagen bevallen was van onze dochter. Samen hebben mijn ex-man en zijn moeder ervoor gezorgd dat ik de afgelopen vijf jaar niet op de school van mijn dochtertje mocht komen. Zo probeerden ze mij het recht te ontnemen om de ontwikkelingen van mijn kind te kunnen volgen. Gelukkig stemde de rechter hier niet mee in. Mijn dochter ziet haar vader zelden. Ze is altijd bij zijn 60-jarige moeder. De school weet dat, maar doet er niets aan.

Ruim vijf jaar na de scheiding, zou je toch denken dat mijn ex eens een keer een nieuwe vriendin zou kunnen zoeken. Maar hij is nog steeds alleen maar met mij bezig. Van mijn dochter krijg ik te horen dat hij regelmatig komt posten in mijn woonomgeving. Mijn dochter zit dan achter in zijn auto. Hij trekt de kentekens na van mijn vrienden en kijkt dan in de politiedatabase of ze een strafblad hebben. Daarna bespreekt hij hun gegevens met mijn moeder in Den Haag. Hij doet meer van die enge dingen om mij geen nieuw leven te gunnen.

Momenteel is er een regeling getroffen, waardoor ik mijn dochter twee weekenden per maand, twee dagen in de kerstvakantie en twee dagen in de herfstvakantie mag zien. Dat vindt de rechter voorlopig wel voldoende. Mijn advocate heeft deze regeling kunnen afdwingen. Maar de dagen die ik met mijn dochter kan doorbrengen zijn schaars.

Tijdens onze relatie intimideerde mijn ex mij steeds door mij er constant aan te herinneren dat de stem van een politie-agent voor twee telt. Hij heeft gelijk gekregen. Want iedere keer als ik voor mijn dochter weer eens naar de rechter toe moet, dan walg ik van dit rechtssysteem. Zodra ik een politie-agent zie word ik nog misselijker. Ik ben niet van plan mijn mond nog langer te houden en een 'dubbelleven' te leiden. Daarom werk ik nu al twee jaar in een kinderboetiek. Ik wil gerechtigheid. Voor mijn dochter en voor mezelf. Ik wil gehoord worden.

Mw. Rijkaard,
Amsterdam.

Om privacy-redenen zijn namen en andere kenmerken waaraan personen overduidelijk herkenbaar zijn, veranderd of weggelaten. Naam en adres van de schrijfster zijn bekend bij de redactie.

Wij (de schrijfster van deze brief en de Black Light redactie) zouden reacties, adviezen en/of steunbetuigingen ten zierste waarderen. Je kunt je inzending/reactie richten aan:

*Redactie Black Light
Postbus 16422*

1001 RM Amsterdam.

Als je niet wilt dat je brief en/of bepaalde gegevens gepubliceerd worden, vermeld dat dan expliciet. Vermeld in je inzending/reactie ook steeds een telefoonnummer en/of adres waar je te bereiken bent. Je post wordt met uiterste discretie behandeld.